

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce: **J. G.**
v ČR bytem X
zastoupený JUDr. Janou Bodlákovou, advokátkou
sídlem Cihelní 14, 360 06 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2026, č. j. OAM-9373-27/ZR-2025,

takto:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným napadeným rozhodnutím žalovaný zrušil podle § 87d odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobcův přechodný pobyt na území ČR a podle § 87d odst. 3 téhož zákona žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí. Žalovaný s odkazem na dvě pravomocná odsouzení žalobce za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, kterých se žalobce v obou případech dopustil tím, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu a v tomto stavu způsobil dopravní nehodu, několik přestupků spáchaných žalobcem pod vlivem alkoholu a několik dalších případů žalobcova nevhodného a agresivního chování pod vlivem alkoholu dospěl k závěru, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), s níž spojil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
2. Žalobce podaný návrh odůvodnil tvrzením, že v ČR pobývá dlouhodobě, od roku 2018 disponoval potvrzením o přechodném pobytu občana EU, po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody má zajištěno ubytování u své bývalé manželky, s níž obnovil partnerský vztah, a v současnosti podstupuje léčbu závislosti v psychiatrické nemocnici Bohnice. Nucené vycestování žalobce z ČR v důsledku napadeného rozhodnutí by narušilo žalobcovy osobní a rodinné poměry a ohrozilo by jeho probíhající léčbu. V důsledku probíhající léčby je žalobce pod kontrolou příslušných orgánů, tudíž jeho další pobyt v ČR je podroben dohledu. Přiznání odkladného účinku žalobě není podle žalobce v rozporu s právy jiných osob ani s důležitým veřejným zájmem.
3. Žalovaný k žalobcovu návrhu uvedl, že stanovení lhůty k vycestování z území ČR podle § 87d odst. 3 zákona o pobytu cizinců je povinným právním následkem (bez správního uvážení žalovaného) zrušení přechodného pobytu občana EU. Žalobce je jakožto občan EU

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

oprávněn volně se pohybovat na území členských států EU a má v nich zajištěn volný přístup na trh práce. Žalobci není zakázán pobyt v ČR ani návrat na její území po vycestování. Žalobce se tak po vycestování z území ČR může obratem vrátit a nadále zde pobývat, ačkoliv již ne jako držitel přechodného pobytu občana EU. Napadené rozhodnutí nemá žalobcem tvrzené dopady do žalobcových soukromých a rodinných poměrů.

4. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
5. Smyslem přiznání odkladného účinku žalobě není oddálení účinků pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Zákon stanoví dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek; zaprvé výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zadruhé přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost tvrdit a osvědčit skutečnost, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, která je nepoměrně větší, než újma, která může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, stíhá samotného žalobce. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2020, č. j. 8 As 203/2020-78, „[n]ávrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a osvědčen, protože je to stěžovatel, který je povinen tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly újmu, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení ze 3. 10. 2017, čj. 9 AfS 275/2017-20). (...) skutečnosti, z nichž je hrozící újma dovozována, se musí týkat zejména bezprostřední budoucnosti (...).“ K závažnosti hrozící újmy uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012-30, že „[d]ůvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní.“ Aby tedy žalobce dostal své povinnosti tvrdit a osvědčit vznik újmy, musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a za jak intenzivní by takovou újmu pociťoval. Musí dále osvědčit, že

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozhodnutím obává, by pro něj byl zásadním zásahem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 As 149/2023-82, bod 7). Ačkoliv byly tyto závěry vysloveny ve vztahu k odkladnému účinku kasační stížnosti, uplatní se *mutatis mutandis* i na odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Žalobce je tedy pro úspěšnost svého návrhu povinen tvrdit včas, úplně a konkrétně rozhodné skutečnosti o vzniku nenahraditelné újmy. Tvrdit a osvědčovat rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, je naopak úkolem žalovaného. Soud tedy není oprávněn zjišťovat splnění uvedených podmínek z úřední povinnosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017-20).

7. V rozsudku ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, č. 4281/2022 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyložil, že samotné rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu, stanovení lhůty k vycestování a udělení výjezdního příkazu v kombinaci se zákonným příkazem vycestovat ve stanovené lhůtě z území státu nepředstavují „*nucené vycestování*“. Výjezdní příkaz totiž opravňuje cizince přechodně pobývat na území ČR po stanovenou dobu, přičemž tento pobyt má směřovat zejména k provedení neodkladných záležitostí a případnému následnému vycestování. Stanovení lhůty k opuštění území ČR podle Nejvyššího správního soudu není přímým zásahem do práv cizince či osob s ním žijících spočívajícím v jeho (jejich) nuceném vycestování z území ČR. Z takového rozhodnutí lze „*pouze*“ dovodit, že pokud cizinec ve stanovené době nevycestuje a zároveň si svůj pobytový režim neupraví jinak, bude na území ČR pobývat nelegálně. Tento právní náhled potvrdil Nejvyšší správní soud i v navazující judikatuře (srov. rozsudek ze dne 8. 10. 2022, č. j. 7 Azs 269/2022-27). Soud si je vědom toho, že Nejvyšší správní soud své závěry formuloval ve vztahu ke stanovení lhůty k vycestování z území ČR dle § 87f odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Ten je však formulován prakticky stejně jako v nynější věci uplatněný § 87d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a proto se tyto závěry na nynější věc bez dalšího uplatní.
8. Žalobce veškerou tvrzenou újmu, která mu podle něj hrozí právními následky napadeného rozhodnutí, odvozoval od nuceného vycestování z území ČR. Avšak napadené rozhodnutí pro žalobce nepředstavuje nucené vycestování z území ČR. Protože napadené rozhodnutí nepředstavuje pro žalobce nucené vycestování z ČR, nebyla žalobcem tvrzená újma v příčinné souvislosti s právními následky napadeného rozhodnutí (tvrzená újma nevyplyvá z právních následků napadeného rozhodnutí), a žalobcova tvrzení o hrozící újmě tak nemohla odůvodnit přiznání odkladného účinku žalobě.
9. Žalobce je jako občan EU oprávněn svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států EU [srov. čl. 20 odst. 2 písm. a) Smlouvy o fungování Evropské unie]. Napadené rozhodnutí žalobci neukládá bezprostředně vynutitelnou povinnost opustit území ČR ani mu neukládá zákaz pobytu na území ČR. Žalobce je oprávněn pobývat na území ČR z titulu občanství EU a právní následky napadeného rozhodnutí mu v tom nebrání.
10. Žalobce nedoložil, že po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody skutečně nastoupil k léčbě závislosti do Psychiatrické nemocnice Bohnice, jak mu bylo uloženo ve správním spisu zařazeným usnesením Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 18. 2. 2026, sp. zn. 2 PP 252/2025, o podmíněném propuštění, ani že by tuto léčbu vykonával v ústavní formě, pro jejíž řádné plnění a dokončení je nezbytné, aby žalobce nadále nepřetržitě pobýval na území ČR. V této souvislosti soud opakuje, že napadené rozhodnutí

pro žalobce nepředstavuje nucené vycestování a žalobci nebrání v dalším pobytu v ČR, tedy mu nebrání ani v potenciální léčbě závislosti vykonávané ústavní formou. Zároveň pokud žalobce nemůže z území ČR vycestovat a potřebuje z důvodu probíhající léčby formalizované oprávnění k dalšímu pobytu v ČR, může v době platnosti výjezdního příkazu požádat žalovaného o vydání víza za účelem strpění (srov. § 50 odst. 3 ve spojení s § 33 zákona o pobytu cizinců).

11. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalobci právními následky napadeného rozhodnutí nehrozí závažná újma. První podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě tak nebyla splněna, a proto soud tímto usnesením zamítl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Splněním ostatních podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě (hodnocením újmy hrozící jeho přiznáním jiným osobám a rozporem jeho přiznání s důležitým veřejným zájmem) se soud s ohledem na nesplnění první podmínky pro nadbytečnost nezabýval.
12. O náhradě nákladů řízení, které případně vznikly v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, rozhodne soud až v rozhodnutí, jímž bude řízení v projednávané věci skončeno (srov. § 145 zákona občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. a § 61 odst. 1 s. ř. s.).
13. Závěrem soud dodává, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto usnesení je kasační stížnost nepřipustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 6. května 2026

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně